

nisi supponamus non de omni lucro quocumque modo nobis adveniente, sed de comparato per propriam actionem, decimam deberi. Nam si de bonis mere ab extrinseco provenienti deberi potest, quid refert quod illa bona nobis debeantur et proveniant ex sola voluntate testatoris positiva, et jure extraneo, vel quod proveniant jure hæreditario virtute legis, absque interventu voluntatis defuncti. Imo etiam in successione filiorum est parva differentia, quia illi etiam revera acquirunt de novo hæreditatem per mortem patris, licet antea haberent jus ad illam magis intrinsecum et necessarium.

9. *Evasio refellitur.* — Tandem confirmari potest; quia alias ex eleemosynis quæ nobis conferuntur, teneremur decimas solvere: consequens videtur absurdum; ergo. Sequela patet, quia etiam acquisita per eleemosynam sunt bona quædam, ut per se constat, et sunt licite comparata, ut etiam est clarum, quia excludimus omnem fictionem et violentiam; ergo in rigore comprehenduntur sub illis generalibus locutionibus jurium, si nullam limitationem admittant. Consequens autem illud absurdum esse, constat ex sensu omnium; nullum enim Doctorem legi, qui diceret ex eleemosynis decimam deberi. Nec in jure invenitur verbum in quo id fundari possit, neque fuisset conveniens pauperibus mendicantibus, seu ex eleemosynis viventibus, tale onus imponere. Unde licet canones interdum dicant, religiosos debere decimas ex laboribus, vel fructibus, nullibi tamen indicatur, eos debere decimas ex eleemosynis, etiam attento jure; ergo non de omnibus, quæ liberaliter nobis dantur, decimas debemus. Quod si quis forte dicat de eleemosynis non exigi decimas, vel quia necessariæ sunt pauperibus quibus dantur, vel quia pro minimis reputantur, et de minimis lucris non exiguntur decimæ, quia minima in generali locutione non computantur, respondemus non minus esse necessariam mercedem pauperi mercenario, vel stipendium militi, quam eleemosynam mendicanti; ergo quoad hoc est eadem ratio. Nec est dissimilis in quantitate, nam in utroque lucro invenitur et parva et magna quantitas, et licet eleemosyna unus diei sit parva, cumulus totius anni efficit magnam quantitatem, quod etiam in mercede operum reperitur, et sæpe etiam per unam tantum eleemosynam magna quantitas confertur. Non est ergo illa vera differentia, sed quæ ex modo acquirendi per propriam industriam, vel per alterius tantum voluntatem

insurgit. Nam jura loquentia de decimis, solum de acquisitis priori modo loquuntur, et illa vocantur propria lucra negotiationum, emptionum, ac venditionum, et aliarum actionum, de quibus plane loquuntur dicta jura, et c. *Pastoralis*, de Decimis, ibi, *Quasi de lucro.*

10. *Quando res donantur cum fructibus quid faciendum.* — Atque ex his satis responsum est ad fundamenta aliarum opinionum; solum oportet advertere, quando res fructiferæ sive immobiles, sive se moventes, testamento, aut legato, aut successione sanguinis, aut alia donatione, ad aliquem transeunt cum suis fructibus, considerandum esse an illi fructus collecti sint necne. Nam si non sint percepti, clarum est ex illis deberi decimam suo tempore ab eo, in cujus dominio et possessionem talia bona transeunt; tum quia transeunt cum onere suo, et ex illis fructibus debetur Ecclesiæ decima debito reali; tum etiam quia illi fructus percipiuntur ab illo ultimo possessore, ex rebus et bonis suis, et ideo comprehenduntur in omni proprietate et rigore, sub decimis prædialibus, et verbis canonum. Item ex fructibus in futurum producendis clarum est solvendam esse decimam; ergo et de illis, licet jam essent nati, quia a principio nascuntur cum illa obligatione. At vero si fructus jam erant percepti, quando in alterius dominio transeunt, considerandum ulterius esset an essent ex illis decimæ solutæ ante mortem testatoris, vel ante donationem: nam si non erant solutæ, solvendæ sunt, propter eandem rationem, ut latius videbimus capitæ sequenti. At vero si decimæ jam erant solutæ, non est alia decima solvenda ex reliquis novem partibus fructuum, quæ in horreis vel cellariis inveniantur, solum propter novam acquisitionem illorum per donationem, vel testamentum, quia jam illi non habent onus reale, nec ex eis debetur decima prædialis, ut per se notum est, cum jam fuerit soluta, ut supponitur. Nec personalis etiam debetur propter omnia dicta. Unde illi jam non habent rationem fructuum, vel proventuum, sed perinde se habent ac res aliæ mobiles, et usu consumptibiles, pretio comparatæ a testamento vel donatione, de quibus nullas decimas debet, qui donec vel hæreditario jure illas recipit, ut dictum est.

CAPUT XXXII.

AN ALIQUA PROPRIA LUCRA SINT AB ONERE DECIMARUM EXEMPTA.

1. Hanc questionem propono propter objectiones factas in superiori capite, et exemplis quæ in eis adducuntur, quibus non obstantibus, dicendum est, in rigore juris nihil esse excipiendum de propriis lucris per actionem et industriam hominis comparatis. Quia et generalia verba jurium, et specialia quibus illam obligationem applicant ad negotiationem, piscationem, venationem, militiam, lucrum, venditionem, et artificium, non permittunt quin omnia similia lucra comprehendantur absque exceptione. Dico autem, in rigore juris, quia consuetudo potuit illud mutare, ut supra visum est, et de facto mutavit, ideoque consuetudo semper consulenda est, ut omnes docent; ad judicandum autem de consuetudine, oportet scire quæ sit jus. Probatur ergo assertio inductione: nam miles debet decimam ex stipendio, quia jus dicit de militia, et militia tam comprehendit lucrum stipendii, sicut lucrum justæ prædæ, ut notant Cardinal. et Panormitanus, in dicto cap. *Non est*. Eadem ratione, advocatus ex lucris sui patrocinii decimis solvendis obnoxius est, nam eadem est ratio: unde militibus comparantur, et militare dicuntur in leg. *Advocati*, C. de Advocatis divers. jud., in priori titulo. Eademque ratio est de publico Doctore quoad stipendium cathedræ, et de iudicibus, et omnibus aliis similibus.

2. *Non esse hoc præter æquitatem.* — Nec in hoc genere obligationis et præcepti est nimis rigor, vel præter æquitatem, quia cum non minus fructus laborum nostrorum sint a Deo, quam fructus terræ, non minus decet ut ex illis Deum colamus, quam ex istis; cumque ministri Ecclesiæ suas operas in spirituale bonum fidelium impendant, justum etiam est ut de fructibus quasi carnalibus operum eorumdem fidelium participant. Et ideo non est simile de venditione rei per justum pretium, quando ex illa non capitur novum lucrum: at si cum novo lucro vendatur, et ad hoc ordinetur talis rei acquisitio et venditio, etiam ex illo lucro solvenda erit decima, juxta cap. *Pastoralis*, de Decimis, et ita servatur proportio. Eo vel maxime quod proprie non dicitur quis vendere, sed locare operas suas, vel se ad operas suas; sicut e contrario dicitur pa-

terfamilias conducere operarios in vineam, Matth. 20. Ex locatione autem rei fructiferæ decima solvitur, ut mox videbimus. Quod vero addebatur de paupertate militum, vel aliorum mercenariorum locantium operas suas, non habet hic specialem difficultatem, sed communem supra tractatam, quomodo pauperes obligentur ad decimas solvendas. Et juxta ibi resoluta, dicendum hic est, accidentarium esse, quod lucra sint tam tenuia, et persona adeo indigens, ut indigeat omnibus quæ lucratur, ad suam sustentationem; tunc enim merito excusabitur; præceptum autem de se obligat, et generalius est. Ad cap. autem *Ex transmissa*, et *Non est*, satis in superioribus dictum est, ex quibus facile expediuntur cætera quæ ibi tanguntur.

3. *Decimas solvendas esse ex militia.* — Circa decimas vero ex militia solvendas, petitur ibi an extendantur etiam ad prædam. Et sane affirmandum est, quandoquidem præda in maximam partem lucri computatur, et cum obtineatur post comparatam victoriam, maxime postulat gratiarum actionem, et recognitionem divini beneficii. Unde Abraham de omnibus spoliis victoriæ decimas obtulit Melchisedeoch, Genes. 14, et ad Heb. 7. Quo exemplo maxime ostenditur initium et religio harum decimarum personalium, ut notavit Concilium Mogunt., in cap. *Decimas*, 16, q. 7. Rursus vero postulatur ibidem, an ex rebus etiam immobilibus in bello captis decimæ debeantur. Ad quod juxta doctrinam Glossæ et aliorum supra relatam responderi potest, simpliciter non deberi, quia ex rebus immobilibus non debentur decimæ; et potest ad hoc induci dictum cap. *Pastoralis*, quatenus ibi significatur ex domo ædificata non deberi decimam, donec vendatur et lucrum accrescat.

4. *Quid sentiendum de rebus immobilibus.* — At vero quæstio illa generaliter proponi potest, de quacumque re immobili acquisita per modum lucri per propriam actionem, an ex illa debeatur decima, ut, verbi gratia, si pro labore tanti temporis, nimirum septem annorum, talis domus detur, vel quid simile. Et tunc certe non video cur ex tali lucro non debeatur decima personalis. Quia hæc non solum debetur, quando lucrum est pecunia, sed etiamsi sit triticum, vel ovis, vel aliquid simile, quia qualitas rei accidentaria est, et quia tunc illa res subit locum pecuniæ, seu pretii; idem ergo est, etiamsi pro mercede detur res immobilis. Et hoc etiam suadent multa ex argumentis factis, quia jura indistincte lo-

quuntur. Nec obstat cap. *Pastoralis*; ibi enim non debebatur decima ante venditionem domus, non quia illa esset res immobilis, sed quia nondum erat contractus lucrativus consummatus. Idem enim erit in rebus mobilibus, seu se moventibus: nam si quis ad negotiandum emat agnos, ut illos nutriat, etc., non debet decimam lucri, donec vendat illos et lucretur, quia antea non est consummatus contractus, nec fructus lucri perceptus. Et idem est in emptione et venditione quarumcumque mercium. At in præsentia, si vinea detur in mercedem et stipendium operis, consummato opere, et accepta vinea, contractus et lucrum consummatur; cur ergo non debebitur decima? Credo igitur deberi, sed non necessario in eadem specie, id est in parte rei immobilis, sed sufficit dare in æstimatione et pretio, quia hoc est per se in tali lucro; aliud est per accidens. In casu autem illo particulari de bello, regulariter non debetur talis decima, quia cum bellum debeat esse justum, si terræ hostium occupantur juste, id est (regulariter loquendo) vel quia occupantur et accipiuntur ut propriæ, vel quia accipiuntur in recompensationem justarum expensarum, vel in pœnam justam, et recompensationem injuriæ allatæ; his autem causis intervenientibus illa bona non computantur in lucro, et hanc sententiam tenet Abulens. supra, q. 159, in fine.

5. *Ex ludo licito deberi decimas.*—Præterea petebatur in illis objectionibus aliud dubium, de lucro ex ludo comparato, an debeatur ex illo decima. In quo distingui potest de ludo illicito vel licito: nam de illicito judicandum est per regulam cæterorum lucrorum ex actionibus illicitis, de quibus in puncto sequenti dicemus. De licito autem ludo, non videtur dubium quin, per se loquendo, decimæ debeantur ex illius lucro. Quia ille est quidam contractus licitus, et lucrum est justum, nullique restitutioni obnoxium, et est verum lucrum ex actione et industria hominis proveniens: licet enim sæpe interveniat fortuna, seu contingencia eventus, hæc fere nunquam excluditur ab his lucris et negotiationibus humanis, et quod sit major vel minor, parum refert ad veram lucri rationem, quando actio et industria hominis intervenit. Quamvis ergo jura de hoc lucro in specie non loquantur, quia communiter turpe reputatur, includunt tamen illud sub generali ratione lucri, quoties justum esse contigerit. Auctores etiam illud non excludunt, quamvis in specie non attingant. Tan-

dem petebatur ibidem, quomodo ex his lucris peti possit decima, cum semper sint quasi in fieri, et in dubio eventu; sed hoc magis spectat ad quæstionem, quando solvenda sit hæc decima personalis, de qua dicam in sequentibus.

6. *An personales decimæ debeantur de rebus illicite acquisitis.*—*Dupliciter aliquid acquiri illicite.*—Tandem inquiri solet de his personalibus decimis, an debeantur de rebus illicite acquisitis. Duobus autem modis potest aliquid illicite acquiri. Primo contra justitiam commutativam, ut per furtum, per usuram, per venditionem ultra justum pretium: et huc spectat omnis acceptio, in qua non comparatur dominium lucri acquisiti, etiamsi non videatur esse contra justitiam, ut sunt acquisita per simoniam, quæ religioni opponitur, vel per quæcumque largitionem ita lege prohibitam, ut domini translatio per legem impediatur; licet illa acceptio non sit contra justitiam commutativam (quia dans non supponitur invitus), sed contra obedientiam, vel justitiam legalem esse videatur, tamen hæc omnia sub uno capite comprehendimus, quia de omnibus eadem est ratio. Et quia fortasse, supposita lege prohibente et impediante translatione domini, illud lucrum non acquiritur moraliter loquendo sine injustitia, quia licet dans non sit simpliciter invitus, tamen moraliter cogitur, et præterea, quia, licet consentire videatur, lex irritat ejus voluntatem. Secundo, potest aliquid illicite acquiri sine injustitia, verum ac firmum dominium rei acquirendo, per vitiosam tamen actionem contra temperantiam, vel aliam similem virtutem.

7. *De rebus injuste acquisitis non deberi decimas.*—Dicendum ergo imprimis est, de acquisitis illicite, id est, injuste, ita ut lucrans vel non acquirat dominium rei, vel ad illius restitutionem teneatur, non deberi decimam, nec ab Ecclesia accipi posse. Hoc significavi in generali regula, cum dixi: *Vere ac juste acquiruntur*; nam quorum dominium non acquiruntur, vere non acquiruntur, et quæ obnoxia sunt restitutioni, non acquiruntur juste. Et in hoc sensu accipiendum est verbum *licite*, positum in cap. *Ex transmissa*, ut ibi Glossa explicat, et omnes, et D. Thomas, dicta quæst. 87, art. 2, ad 2; et ibi omnes Theologi et omnes Summistæ. Ratio autem est clara, quia si lucrans non acquirat rei dominium, non potest de illa disponere, nec alienare; ergo nec potest eam, aut partem ejus Ecclesiæ tribuere.

Item si ita rem usurpat, ut eam teneatur restituere, revera non lucratur, quia illa sic acquisita non computatur in bonis ejus, ut ait jurisconsultus in leg. *Si fratres*, § ultimo, ff. Pro socio, et leg. *Non possunt*, ff. de Jure fisc. Dices: qui accipit pretium ut alium occidat, contra justitiam commutativam peccat; et tamen inde tenetur decimam solvere, quia vere ditior factus est; similiter mulier conjugata, quæ propter adulterium mercedem accipit, contra justitiam peccat, et nihilominus tenetur ob eandem causam. Item qui seminat in alieno agro contra voluntatem domini, et fructus colligit, tenetur ex fructibus decimam solvere, licet contra justitiam peccaverit. Et similiter qui seminat triticum furto sublatum, contra justitiam peccat, et tamen ex fructibus decimas debet, ut D. Thomas supra docet; Glos., Innocentius et omnes, in d. c. *Ex transmissa*. Denique Glossa, in cap. *Decimæ*, 16, quæst. 1, verb. *Negotiatio*, docet a fure et raptore bene peti decimam, propter possessionem, et quia decima sequitur quemlibet possessorem: *Alioqui (ait) esset prædo melioris conditionis, quam bonæ fidei possessor.*

8. *Satisfit.*—Respondeo ad priorem partem, cum dicimus ex lucracione injusta non deberi decimam, intelligi formaliter de lucracione, quæ in se continet formaliter injustitiam, respectu ejus a quo res lucrata subtrahitur, et injuste accipitur; de tali enim lucro procedunt rationes factæ. At vero in casibus qui objiciuntur, acceptio mercedis pro occisione vel adulterio non continet in se formalem injustitiam respectu dantis mercedem, sed est actio causaliter injusta, respectu ejus qui occiditur per assassinum, vel respectu mariti in uxore adultera, et ideo non est in illis casibus similis ratio. Nam in illis revera comparat malefactor dominium sui stipendii, et non tenetur illud restituere danti, si opus præstitit, quod, ut est quidam corporalis labor, æquivalet stipendio, licet ad injustum opus applicatus sit. Ad alteram vero partem, respondetur, illas decimas, quatenus debitæ sunt, non pertinere ad personales decimas, sed ad prædiales, quia debentur ex fructibus terræ, et ita non debentur ex actione injusta, ut sic, nec ex re male parta, sed ex re a Deo producta ex ipsa terra, quæ cum illo onere nascitur. Unde (ut supra dicebamus) debitum talis decimæ reale est, non personale, nisi ratione rei; nec per hoc fit injuria domino agri, si erat alienus, quia ipsemet teneretur decimas solvere, si fructus illos perciperet, et

terra semper relinquitur sub dominio ejus; et si quid illi debetur propter injustam detentionem, et usum terræ, ex novem partibus fructuum satis superque satisfieri potest. Et similiter licet triticum seminatum furto esset ablatum, nulla fit creditori injuria, exigendo fructuum decimam, quia non est ille dominus omnium fructuum, nec illi debentur, sed solum quod furto sublatum fuerat, cum satisfactione pro lucro cessante, vel damno emergente ex injusta detentione, quod totum ex residuis fructibus sublata decima satisfieri potest. Ad Glossam respondeo, aut loqui de decimis prædialibus, juxta hæc quæ proxime diximus, ut, illa non allegata, tacite indicat Abbas in cap. *Pastoralis*, de Decim., num. 3. Vel certe posset intelligi, a fure et raptore peti posse decimam, non ut Ecclesia illam retineat, sed saltem ut eam partem vero domino recuperet. Quicquid vero sit de sensu ejus, ipsius rationes nullius momenti sunt, quia fur et prædo vere non possidet, sed facto detinet rem alienam; de re autem sic detenta non debetur decima. Nec propterea est melioris conditionis prædo, cum rem totam teneatur vero domino restituere.

9. *De acquisitis non injuste, etiamsi turpiter, deberi decimas.*—Secundo dicendum est, de acquisitis non injuste deberi per se loquendo decimam, etiamsi alias turpiter acquisita sint. Ita sumitur ex D. Thoma supra, et ex his quæ tradit Sylvester cum Hostiens., verb. *Decima*, quæst. 6. Exempla sunt in meretrice, histrione, et aliis supra adductis. Ratio vero est, quia, licet hæc sint turpiter acquisita, tamen sunt vere et firmiter lucrata, id est, cum acquisitione domini, et sine obligatione restituendi; ergo comprehenduntur sub regula generali decimarum personalium. Item hic habet vim illa ratio, quod non debet esse melioris conditionis turpis lucrator; nam consequetur lucrum totum sine onere decimæ, solum propter suam turpitudinem; ne videatur ergo commodum de sua malitia reportare, ut dicitur in cap. *Intelleximus*, de Judiciis, æquum est ut solvat. Optimum exemplum est in milite stipendiario in bello injusto, nam ex stipendio debet decimam, quia, licet sit turpe lucrum, non est injustum respectu dantis, nec tenetur illud restituere; ex præda autem non debet decimam, quia est lucrum injustum respectu ejus a quo subtrahitur, et non potest retinere illud, sed totum tenetur restituere. Dixi autem *per se loquendo*; quia si sequatur scandalum, vel indecentia Ecclesiæ

ex acceptione talis decimæ, tunc Ecclesia non recipit illam, ut quando delictum, verbi gratia, meretricis publicum est; et consequenter talis meretrix excusatur tunc a decima solvenda, non quia illam, quatenus est ex se, non debeat, sed quia cum Ecclesia illam nolit, consequenter eam remittit. Dicunt autem aliqui debere tunc meretricem dare illam pauperibus, vel insumere in alia opera pia. Quod potest esse bonum consilium, ut a Deo impetret auxilium ad resipiscendum; tamen ex vi præcepti decimarum ad id non tenetur, quia præceptum a principio ad hoc non obligabat, nec Ecclesia, dum non acceptat seu remittit decimam, imponit de novo illam obligationem.

10. At vero si peccatum fuit occultum, et sine scandalo potest recipi decima lucri, et peccator tenetur illam dare, et parochus potest accipere, etiamsi delictum noverit, quia nulla lege prohibetur, nec aliud incommodum sequitur. Imo addit divus Thomas, quod etiam a peccatore publico, postquam pœnitentiam egit, et de vitæ mutatione constat, possunt decimæ ab Ecclesia recipi, etiam de anterioribus lucris. Idemque affirmat Sylvester cum Raymundo et Innocentio; non tamen declarat an in eo casu teneatur meretrix, post conversionem suam, omnium priorum lucrorum decimas nunquam solutas Ecclesiæ reddere, et quasi restituere. Ego tamen existimo non teneri; tum quia jam illas Ecclesia remisit; tum etiam quia non est verisimile, velle his peccatoribus hanc obligationem imponere, quæ ipsorum conversioni magno impedimento esse posset. Denique quia hi peccatores potuissent antea illas decimas consumere sine injuriis Ecclesiæ, nec tenebantur illas conservare, ut in sua conversione, vel in fine vitæ illas darent; ergo si per accidens illas conservaverunt, sibi retinuerunt. Addit præterea Soto nullibi solvi has decimas; sed ille de consuetudine loquitur, nos de jure.

CAPUT XXXIII.

AN DECIMÆ PERSONALES INTEGRÆ SOLVENDÆ SINT,
VEL DEDUCTIS EXPENSIS.

1. *An hæc decimæ solvendæ, deductis expensis.* — *Ratio dubitandi.* — Certum quidem est illas decimas, quæ debentur, integras debere solvi, juxta cap. *Tua nobis*, cap. *Commissum*, cum similibus, de Decimis. Quia ipsa ratio justitiæ non permittit de solutione rei debitæ subtra-

here, et contra religionem specialiter est, aliquid ex decimis quæ speciali modo Deo debentur, suffurari. Nihilominus tamen merito quaeritur, an hæc integritas in præsentia materia spectari debeat in parte decima lucri, quod superest deductis expensis, vel simpliciter. Et ratio dubii esse potest, quia decimæ prædiales integræ persolvendæ sunt ex omnibus fructibus, nihil ex illis prius deducendo, ut infra videbimus; ergo et ex personalibus. Patet consequentia, tum a paritate rationis, tum ex cap. *Non est*, ubi prius proponitur, ex sententia sanctorum Patrum, *decimas esse solvendas de vino, agro, fructibus*; et additur, *negotiatione, militia, venatione*; et ita prædiales, et personales comprehenduntur: et tamen subjungitur: *Præcipimus, quatenus antequam deducatis ulla de bonis prædictis expensas, decimas cum integritate persolvatis*; ergo hoc præceptum etiam ad personales extenditur. In contrarium vero est, quod in dicto cap. *Pastoralis* dicitur, *in negotiatione concessum esse, ut possint expensæ deduci, priusquam decimæ solvantur ex lucro*. Et ideo ibidem subjungitur circa res acquisitas, vel factas de pecunia decimata, *cum ipsæ venduntur, deducendas esse expensas, et de residuo, quasi de lucro, decimas persolvendas*; ergo idem dicendum est de omnibus decimis personalibus, quia omnium est eadem ratio.

2. *In decimis personalibus deducendas esse expensas.* — In hac ergo re communis consensus omnium Doctorum est, expensas deducendas esse ante solutionem decimarum personalium. Ita docet indistincte Glossa, in cap. *Apostolica*, de Decimis, verb. *Personales*. Item Glossa, in dicto cap. *Non est*, et in cap. *Pastoralis*, ubi in hoc conveniunt Innocentius, Hostiensis, Anton., Panormitanus et cæteri; Rebuffus, quæst. 11, num. 4 et 6. Ratio præcipua est, quia ita Ecclesia declaravit suum præceptum; est autem hæc declaratio antiquior, quam sit cap. *Pastoralis*; nam in illo refertur tanquam jam facta illis verbis: *Sicut est in negotiatiōne concessum*. Advertit tamen ibi Glossa, non inveniri jus scriptum antiquius illo capite, quo talis declaratio facta sit, sed vel consuetudine recepta, vel, ratione cogente, communi interpretatione factum esse, et in illo capitulo tandem fuisse approbatum, et ad jus deductum. Et quamvis textus ille solum de negotiatione loquatur, tamen Doctores absolute id extendunt ad decimas personales, quamvis ex multis aliis actionibus debeantur, quæ revera negotiationes non sunt, ut

venatio, piscatio, artificium, etc. Colligi autem potest extensio, tum ex paritate rationis, tum ex verbo illo ejusdem textus supra, ibi, *de residuo, quasi lucro*. Ex quo verbo sumunt auctores primam rationem hujus justissimæ moderationis, quia personalis decima præcipitur solvi tantum de lucro. At in negotiatione non est lucrum totum pretium pro quo venditur merces, sed id quod superest, deductis expensis, ut constat ex ipsamet appellatione lucri, et ex communi omnium sensu; ergo merito in solutione harum decimarum expensæ deducuntur. Et eodem modo induci ad hoc potest dictum cap. *Ex transmissa*, ubi decimæ dicuntur solvendæ ex omnibus licite acquisitis; at in negotiatione non dicitur homo acquirere, nisi quæ illi supersunt deductis expensis; ergo. Hæc autem rationes cum proportione procedunt eodem modo in omnibus personalibus decimis; omnes enim debentur ex lucro, et ex acquisitis.

3. *Assignatur alia ratio.* — Aliam rationem tradit Glossa in dicto cap. *Pastoralis*, quia *alias* (inquit) *de eadem re bis decima solveretur*, quæ ratio ab Hostiensi et aliis approbatur, et fundamentum habet in eodem textu ibi: *Acquisitas, vel factas de pecunia decimata*. Ideo ergo, quando res acquisitæ vel factæ per talem pecuniam iterum venduntur negotiationis causa, non solvitur decima de toto pretio rei venditæ, ne prior pecunia bis decimetur, semel quia jam decimata supponitur, et iterum quando resultat ex venditione rei, ac propterea tantum *de residuo* decima solvitur, de qua ratione plura inferius. Tertia etiam ratio redditur: *Ne clerici videantur improbi exactores, et ne ditentur cum gravi jactura aliorum*, ut ex Hostiensi dicit supra Panormitanus. Quam rationem declarare possumus ex differentia inter fructus terræ, et lucrum negotiationis, vel alterius operis, quia in fructibus terræ ex uno nasci solent decem, vel quid simile; ex negotiatione vero vel actione hominis vix ex decem unum accrescit, seu vix, quod accrescit, sufficit ad compensandas expensas (regulariter, et ut plurimum loquendo), quod leges humanæ considerant, et ideo intolerabilis esset exactio, si decimæ personales, non deductis expensis, postularentur.

4. *Solvuntur rationes dubitandi supra alate.* — Ex his ergo satis responsum est ad rationem dubitandi in contrarium, negando consequentiam; est enim longe diversa ratio de prædialibus decimis, de quibus postea di-

cemus. Ad dictum autem capit. *Non est*, responderi posset, illud jus fuisse antiquius, et revocatum fuisse in cap. *Pastoralis*, sed non placet; tum quia prius cap. ex Cœlestino III, posterius ex Innocentio III, refertur: fuit autem Innocentius paulo posterior; cum ergo ipse non statuatur de novo hoc jus, sed dicatur fuisse concessum, non videtur verisimile, Cœlestinum contrarium statuisse; tum maxime quia rationes factæ ostendunt, tam magnum esse illud gravamen, ut non sit verisimile aliquando fuisse ab Ecclesia impositum. Dico ergo, quamvis illa verba in dicta cap. *Non est, antequam deducatis*, etc., videantur indifferenter cadere super omnes actiones superius numeratas, nihilominus ex necessitate materiæ, et ne sequatur absurdum contra aliam legem, restringenda esse ad decimas prædiales. Quam responsionem significat Glossa ibidem. Addi etiam potest, illa verba accommodanda esse ad materiam capacem; talis autem materia invenitur in fructibus prædiorum, ut per se constat, non autem in lucris humanarum actionum, quia non potest cognosci an resultat aliud lucrum, necne, nisi prius deducantur expensæ; quando autem lucrum, post computationem expensarum, est liquidum et notum, jam non habet locum deductio expensarum, et ideo respectu lucri, ex quo solo decima personalis debetur, non fit in rigore deductio expensarum.

5. *Quid sit in expensis computandum.* — Solum superest in hoc puncto explicandum, quid sit in his expensis computandum. Hoc declarat Rebuffus expressius quam cæteri auctores, his verbis: *Deducuntur expensæ factæ in mercibus emendis, quærendis et vendendis, et in faciendo rem meliorem; etiam quæ data sunt mediatoribus, et similibus*. Sed interrogo an deduci etiam debeant expensæ, quas ipsemet homo negotiator facit in sustentatione suæ personæ et servorum. Item, an miles deducere debeat expensas quas militando facit in victu, vestitu, etc. Idem de quolibet mercenario saltem servitore interrogari poterit, et de avvocato, et doctore, et similibus, ut non intelligantur teneri ad integras decimas ex toto stipendio, sed ex solo residuo post convenientem sustentationem suam. Cur enim non omnia ista inter expensas computabuntur, quandoquidem vere insumuntur, et necessaria sunt ad præstandum laborem, seu opus ex quo lucrum reportandum est.

6. *Distinctio accommodata.* — Certe si hæc sententia vera est, multum allevat pondus ha-

rum decimarum, et plenissime satisfacit dubitationi supra propositæ, de tenuitate hujusmodi lucri, ut plurimum loquendo de mercenariis et militibus, aliisque hominibus stipendiariis, qui vix solent suis stipendiis vivere, et expensas necessarias ad suum ministerium ex suis stipendiis facere. Vereor tamen ne videatur nimia hæc restrictio et diminutio harum decimarum: sic enim fere nulli ad eas solvendas obligarentur, nisi negotiatores, qui copiosa luca acquirunt. Et ideo fortasse non displicebit distinctioni uti; nam hi sumptus, qui fiunt in alenda persona et familia, duplices considerari possunt. Quidam sunt, qui non causantur ex ipso ministerio vel arte, sed vel per sese necessarii sunt, ita ut etiam sine exercitio talis artis, vel lucrativæ actionis excusari non possint, vel sunt ita voluntarii, ut sine illis posset optime talis negotiatio vel actio fieri; alii sunt, qui præcise propter tale ministerium fiunt, et accrescunt (ut sic dicam) sumptibus necessariis per se ad propriam conservationem. Expensæ igitur in his posterioribus sumptibus consumptæ deducendæ sunt, et hoc probant omnia adducta; non vero illæ quæ priori modo fiunt, quia illæ revera non sunt expensæ, quæ propter lucrum faciendum fiunt. Et potest distinctio sumi ex Gloss. in leg. *Fructus*, verb. *Impensa*, ff. *Solut. matrim.*

CAPUT XXXIV.

EX QUIBUS BONIS PRÆDIALES DECIMÆ SOLVENDÆ SINT.

1. *Decimas prædiales solvendas esse ex fructibus omnium rerum.*—De his decimis generalis regula statuitur, solvendas esse ex fructibus, seu proventibus, aut redditibus temporalibus rerum omnium, tam immobilium, quam se moventium. Ita sumitur ex cap. *Nuncios*, ibi: *De omni fructu*, et cap. *Ex parte*, 2, ibi: *De omnibus prædiorum fructibus*, et cap. *Ex transmissa*, ibi: *De omnibus quæ potest acquirere*; loquitur enim etiam de prædialibus decimis, ut ex conclusione capituli colligitur, et statim ostenditur; et capit. *Tuacibus*, ibi: *De cunctis omnino proventibus*: multaque sunt alia jura sub titulis de decimis, et 16, q. 1 et 7. Et conveniunt omnes Doctores super dicta jura, et Theologi cum D. Thoma, d. q. 87, art. 2. Rationes vero sunt illæ, quæ supra de præcepto decimarum datæ sunt; propter easdem enim de omnibus fructibus

datum est. Et quia ita datum fuit a Deo in lege veteri, et non debent fideles minus liberales esse erga ministros Dei in nova lege. Ac denique quia non erat major ratio percipiendi decimas ex quibusdam fructibus, quam ex aliis, cum omnes ex Dei munere proveniant, et ad sustentationem ministrorum Dei, et rerum necessariorum ad cultum ejus omnes possint esse necessarii.

2. *Exempla apponuntur.*—Hæc autem generalis regula variis exemplis illustratur in sacris canonibus; et imprimis de rebus immobilibus, passim nominantur prædia, et fructus eorum, in dicto cap. *Ex parte*, et in specie *granum* et *vinum*, in dicto cap. *Non est*, et in c. *Quicumque*, 16, q. 7; eademque ratio est de oleo. Generalius autem omnes fructus arborum in utroque textu adjunguntur, et in cap. *Omnes*, 19, q. 7, dicitur, *sive de frugibus, sive de pomis arborum*, et in dicto cap. *Quicumque*, additur, *aut de horto*. Sub grano autem in rigore juris palea comprehenditur tanquam accessorium sub principali: et quia etiam palea inter fructus computatur, ut juristæ colligunt ex leg. *Adco*, ff. de *Acquir. rer. dom.*, licet ibi expresse non dicatur, sed solum ejusdem domini esse triticum, cujus erat spica; inde vero colligitur, etiam paleam esse ejusdem domini, cujus erat spica, priusquam a palea divideretur. Notat autem Abbas, in cap. *Pervenit*, de *Decimis*, num. 3, decimam deberi ex manipulis segetum, prout metuntur ex terra, et in rigore ita esse decimandas, quia tota illa res seu materia est fructus terræ. Et ita jura sæpe sub nomine segetum vel messium loquuntur, ut in cap. *Ad Apostolica*; ergo licet post triturationem decimetur granum, idem jus manet in palea in rigore juris, licet consuetudo possit aliud introducere.

3. Præterea adduntur expresse legumina, cap. *Ex multiplici: De blado*, ait, et *universis leguminibus*. Et ibi præter legumina adduntur etiam minutæ decimæ, quæ de oleribus esse intelliguntur, et ideo etiam de his ex vi juris decimæ debentur: et hæc videntur etiam significari nomine *hortorum*, cum de hortis decimæ solvendæ dicuntur, ut in cap. *Non est*. Præterea in dicto cap. *Pervenit*, additur *fœnum*; et eadem ratio est de similibus. Adduntur etiam ibidem, *proventus molendinorum*, de quibus etiam in cap. *Ex transmissa*, et cap. *Pastoralis*; unde ulterius licet colligere, ex pensionibus domorum, quæ locantur, etiamsi in pecunia solvantur, decimam deberi, ut in eodem cap. *Pastoralis* significatur, ubi et

domus et clibanus numerantur inter res, ex quarum fructibus decima debetur: idemque supponitur in cap. *Plerique*, de *Pactis*, et in cap. *Commissum*, de *Decimis*, ubi etiam additur, de pascuis solvendas esse, id est, de valore herbae, si pratum ad pascendum locetur, vel si herba colligatur, et in fasciculos vel saccos redacta vendatur; nam eadem ratio est de herba, quæ de fœno et aliis rebus, etiamsi sint fructus maxime naturales, quia eos terra quasi sua sponte producit. Unde fit ut etiam de lignis nemorum, quæ scinduntur et pretio æstimantur, decima debeat, et de lapidibus pretio æstimabilibus, qui ex lapidicinis scinduntur, et de metallis quæ ex terra eruntur: nam de omnibus his est eadem ratio. De his autem posterioribus, dubitari potest an sint personales decimæ, vel prædiales, de quo statim dicitur. Denique additur in cap. *Ex parte*, 2, de *Decimis*, licet eadem terra plures fructus in eodem anno ferat, de omnibus esse decimas solvendas, quia omnes sub generali lege comprehenduntur.

4. *Apponuntur exempla in decimis mistis.*—Rursus quoad decimas mistas, seu ex animalibus varii fructus considerari possunt, de quibus varia etiam exempla in jure ponuntur, ex quibus alia intelligenda sunt. Et in hoc ordine primum locum tenent greges ovium, et armenta boum, de quorum fœtibus solvenda est decima, et de lacte, caseo, lana, butyro, et similibus, cap. *Pervenit*, cum similibus, eod. Hæc enim omnia in fructibus pecorum computantur, § *Item ea*, et § *In pecudum*, Institut. de rerum divis. Omnes autem fructus pecorum decimandi sunt, cap. *Non est*, eod., et c. *Quicumque*, c. *Omnes*, 16, q. 7, ubi oves, et boves, et capræ in particulari numerantur: eadem tamen ratio est de equis et jumentis, ac denique *de omnibus, quæ sub pastoris virga transcunt*, ut Scriptura loquitur. Præterea de fructibus animalium domesticorum etiam debentur decimæ, ut ex gallinis pulli, ova, et similia, hæc enim sub minutis decimis comprehenduntur, ut notavit Glossa 1. in cap. *Cum in tua*, eodem, et ita licet in particulari non numerentur, ex aliis colliguntur, maxime quia in c. *Nuncios*, dicitur: *De apibus et de omni fructu*. Quod autem dicitur de apibus, quoad mel et ceram intelligitur, nam hi censentur proprii fructus apum. De apibus vero ipsis, seu earum fœtibus, qui in nova examina prodeunt, novisque alvearibus includuntur, non solet solvi decima, sive hoc sit de rigore juris, quia nihil de hoc expresse dicit, sive quia apes tanquam

feræ reputantur, ut dicitur in § *Apes*, Institut. de rerum divis. Et ita non videntur earum fœtus natura sua inter fructus computari, sed industria hominum capi, et in alveis includi. Et ideo si quid est emolumenti in ea captura, magis ad industriam hominis, quam ad naturalem procreationem pertinere censetur; ideoque si decima esset inde solvenda, potius esset personalis, et ita in desuetudinem abiit, præsertim quia res parvi momenti reputatur. Præterea in dicto cap. *Pervenit* numerantur *Piscariæ*; nam ex piscibus in stagnis inclusis et possessis decimæ debentur, si vendantur, vel si pretio locentur, ut in eis piscari possit. Et idem cum proportionem intelligitur de avibus, vel animalibus quæ inclusa tenentur, et tanquam propria possidentur ad lucrosam capturam, vel locationem, nam est eadem ratio. Ex his autem non videtur solvi decima per generationem et fœtum, sicut in pecoribus, et fere in avibus domesticis fit, sed per capita, quando capiuntur et interficiuntur, quia vix possunt alio modo decimari, quamvis in hoc consuetudo consulenda esse videatur.

5. *Difficultates proponuntur.*—Nonnulla vero explicanda supersunt. Unum est, quia ex dictis videtur sequi, ex eadem re sæpe esse solvendam duplicem decimam, quod Deus non præcepit, et ideo nec Ecclesia præcipit, ut dixit Abbas, dicto cap. *Non est*, et sumitur ex dicto cap. *Pastoralis*, eod. Sequela patet: nam si quis in silva cædua ligna cædat, ex illis juxta valorem, quem ibi habent, debet decimam, quia est quasi fructus illius nemoris, quem ex illo capit; et rursus, quando illa ligna vendit, debet decimam, quia aliquid inde lucratur. Similiter, si dominus stagni piscatoribus locet stagnum, seu vendat facultatem ibi piscandi, de illo lucro debet decimam, quæ revera est decima piscium, et tamen piscatores ipsi etiam debent decimas ex captura illorum. Idemque est de venatione, et similibus. Sic etiam dominus prati ex pascuis solvit decimam, et tamen illamet herba virtute decimatur iterum in ovibus, quæ illam paverunt. Unde etiam fiet, ut si dominus prati proprias oves in eis pascat, nihilominus ex pascuis debeat unam decimam, et ex ovibus aliam, quod videtur durum. Aliud explicandum est, quia videntur in his interdum confundi decimæ personales et prædiales, et ita ambiguum relinquitur cui ecclesiæ solvendæ sint, juxta superius dicta. Assumptum declaratur, quia venatio et piscatio inter personales decimas numerantur, et tamen dicimus,